

VURIGE IJVER

een mijlpaal op de weg naar volwassenheid

P-J Smyth

Vurige ijver die gloeiend heet is en lang blijft branden, is een teken van godsvrucht en volwassenheid. Wanneer je voelt dat die vurige ijver in je binnenste begint te branden is dat een essentiële stap op de weg vooruit. Een goed voorbeeld vinden we in Titus.

Heb je er ooit bij stil gestaan hoe Titus van niets tot iets is gekomen – van een onbekende ‘nobody’ naar een gerespecteerde apostolische leider in het Nieuwe Testament? Een groot gedeelte van het antwoord ligt hierin: hij kreeg zelf een vurige ijver.

Meelopen

Titus vinden we voor het eerst in de Bijbel als degene die ‘meeloopt’ met het team naar Jeruzalem: ‘Daarna ging ik (...) naar Jeruzalem met Barnabas en nam ook Titus mede (Galaten 2:1, NBG). Hij is niet de belangrijke man. Hij is niet de nummer 2. Hij is degene die ‘meeloopt’. Niet George Michael, maar, ehh, die andere. Hij zat erbij omdat hij positief reageerde toen Paulus hem vroeg om mee te gaan. Zo begint het meestal, we hebben meer een band met de leider dan met God. ‘Prima, ik help wel met het klaarzetten van de stoelen.’ ‘Een kleine groep leiden? Ik kan het proberen, maar heb wel wat hulp nodig!’ Mijlpaal 1 is simpelweg aanwezig zijn en bereidwillig zijn. Er beginnen goede dingen te gebeuren met mensen die trouw komen opdagen.

Koerier

Het lijkt erop dat Titus het er goed van af heeft gebracht tijdens de reis naar Jeruzalem, want nu begint Paulus wat meer aan te dringen en kijkt of hij bereid is om te dienen. De tweede keer dat we Titus tegenkomen, wordt hij genoemd als degene die door Paulus is gevraagd om een brief naar Korinte te brengen (2 Korintiërs 7), de brief waar theologen naar verwijzen als ‘de ernstige brief’. Hij was de koerier richting Korinte met een onpopulair vrachtje. Welkom bij mijlpaal 2, waar je bereid bent om dienstbare taken op je te nemen. Zonder in de schijnwerpers te staan, worden we op de proef gesteld om te zien of we onze leider trouw zullen blijven vertegenwoordigen. Zouden ze gaan schieten op de boodschapper? Zou Titus afstand nemen van de brief van Paulus of zou hij hem trouw blijven vertegenwoordigen? Mijlpaal 2 is de Copernicaanse revolutie waar we niet langer zelf het middelpunt zijn van ons heelal. De manier waarop Jezus diende op aarde, was niet bedoeld om Gods ware aard te verbergen, maar juist om door een dienend hart te laten zien wie God werkelijk is. Dat is hoe wij moeten zijn.

Partner

En nu de grote stap. Op weg naar volwassenheid en leiderschap, komen veel mensen bij mijlpaal 1 en 2, maar vinden mijlpaal 3 onhaalbaar. Mijlpaal 3 is het ontvangen van je eigen ijver. Kijk maar: ‘Ik dank God dat hij Titus net zo enthousiast over u heeft gemaakt als ik ben. Toen ik hem vroeg opnieuw naar u toe te gaan, *bleek dat hij, geestdriftig, daartoe zelf al had besloten* [ijver]. (...) Wat Titus betreft: hij is mijn metgezel en werkt met ons mee ten dienste van u’ (2 Korintiërs 8:16-17,23).

Wow, wat een sprong! Titus verandert van ‘degene die meegaat met een dienend hart’, in een volwaardig leider waarover Paulus nu zegt ‘hij is mijn metgezel en werkt met ons mee.’ Hoe kwam deze radicale promotie tot stand? Antwoord: hij kreeg zelf een vurige ijver. Bij mijlpaal 3 klikt er iets en ontwikkelen we een vurige ijver, een enthousiasme en een eigen initiatief dat afkomstig is van God zelf. We beginnen ‘te doen’ niet omdat het ons verteld of gevraagd wordt, maar omdat Gods ijver van binnen opwelt en onze eigen ijver wordt. De dingen waar God en Paulus een passie voor hadden zijn nu ook Titus’ passie geworden. Hij heeft zich de missie ‘eigen gemaakt’. Bij mijlpaal 3 wordt ons vuur van binnen aangewakkerd door God, en niet zo zeer van buitenaf door een ‘Paulus’.

Ijver voor de roeping

Wie had er nog meer ijver voor de roeping? Jesaja kwam bij mijlpaal 3 toen hij zich vrijwillig aanbood voor Gods algemene oproep. Diep van binnen voelde hij hoe er een vurige ijver begon te branden voor ‘de roeping’.

Nehemia kwam bij mijlpaal 3 toen hij persoonlijk de verantwoordelijkheid op zich nam om Jeruzalem te herbouwen. Hij diende God prima bij mijlpaal 2 maar op het moment dat de brandende ijver van

God voor Jeruzalem *zijn* ijver voor Jeruzalem werd, veranderde alles. Wie gaf hem de opdracht? God. Waar was het vuur? Diep van binnen.

En dan hebben we natuurlijk David. Bij het zien van Goliath, bleven 10.000 Israëlitische soldaten bij mijlpaal 1 of 2 staan, en was het alleen David die de sprong naar mijlpaal 3 maakte.

Je eigen ijver en roeping van God ontvangen betekent natuurlijk niet dat anderen je niet meer beïnvloeden. Paulus zegt dat Titus enthousiast reageerde toen hij door Paulus werd gevraagd en David legde zijn plannen voor aan Saul. Maar wat een vreugde is het om mensen te leiden die mijlpaal 3 gepasseerd zijn. Alles wat we als hun leiders moeten doen is hen sturen en aanmoedigen in plaats van proberen hen in beweging te krijgen.

Ijver in leiderschap

Mijlpaal 4 is de climax waar een eigen gebied van leiderschap aan ons wordt toevertrouwd. Voor Titus was dit zijn apostolische 'plaatsing' op Kreta. Wat een opdracht! Hij ontvangt nog steeds instructie en mentorschap van Paulus (zie het hele boek Titus), maar hij heeft nu zijn eigen gebied van verantwoordelijkheid en roeping. Als je wilt dat je innerlijke vuur heet is en lang blijft branden en als je groeiende verantwoordelijkheid op je wilt nemen, zijn hier een paar tips.

1. Tijd met Jezus. Tijd nemen waarin je alleen bent met Jezus heeft ontelbaar veel goede dingen tot gevolg, inclusief het ontvangen van zijn vurige ijver. Na mijn momenten met God brand ik met zijn autoriteit, liefde en ijver. Hij is degene die uitblinkt in het opwekken van ijver. Zonder regelmatige momenten met hem lopen we het risico slechts een ijver voor de taak te ontwikkelen, of ijver zonder verstand, of andere net zo gevaarlijke imitaties van echte ijver.
2. Pak zelf 'het geloof' vast. Paulus zegt dat we allemaal zelf het geloof moeten vasthouden (1 Timoteüs 3:9). Zorg ervoor dat je gelooft wat je gelooft met een zuiver geweten, zowel over de leer als over de missie van je gemeente.
3. Laat toe dat moeilijkheden, tegenvallers en lijden je eigen overtuiging en ijver ontwikkelen. Onophoudelijke ijver komt voort uit moeilijke tijden. Blijf volharden en het zal de vurige ijver in je opstoken. Seizoenen van frustrerend langzame gemeentegroei hebben er altijd toe geleid dat ik diep ga graven in God, mijn motieven laat zuiveren en mijn ijver voor de voortgang van Gods koninkrijk bevestigd wordt.
4. Blijf risico's nemen. Uit je veilige omgeving stappen en je geloof laten oprekken houdt de adrenaline hoog, maar nog belangrijker, het zorgt ervoor dat je God in actie blijft zien – voel het vuur! Dus, neem geen jas of geld mee – laat God opstaan! Risico's nemen is niet zo populair in onze cultuur waar gezondheid en veiligheid voor alles gaan. En dat is een van Satans meest geslepen plannetjes om waar leiderschap te verlammen. 'Leiderschap' gaat uit van een voorwaartse beweging en is niet slechts het bewaken van de status quo. Maar hier komt de rekensom: geen risico's = geen vooruitgang.
5. Vermijd dode werken als de pest. Dode werken zijn 'doen wat gedaan moet worden' omdat het moet... omdat het is 'wat wij christenen horen te doen'. Bah. Dit zijn werken waar geen liefde of geloof in zit. Ze leveren jou niks op, anderen misschien een beetje en zijn een belediging tegenover God. Je zult er ook geen beloning voor ontvangen! Een voorganger van een andere gemeente kwam 6 weken lang kijken bij *Godfirst* om te zien wat hij kon leren. Aan het eind hiervan zei hij tegen mij: 'Ik heb nog nooit zo'n vrijgevige en hardwerkende gemeente gezien, maar in de afgelopen 6 weken heb ik je aan niemand horen vertellen dat hij iets moest doen. Hoe komt dat?' Dus heb ik hem uitgelegd wat het verschil is tussen leven dat wordt aangedreven door God en leven dat wordt aangedreven door dode werken.
6. Denk aan de wolk van getuigen. Ter voorbereiding op een reis naar de Verenigde Staten heb ik wat Amerikaanse geschiedenis gelezen. Ik las onder andere het verhaal van Generaal Patton die, als jonge soldaat in de eerste wereldoorlog, de moed liet zakken na een heftige schermutseling met de vijand. Toen hij dekking had gevonden, kreeg hij een visioen van een lange lijn van militaire voorouders die van boven op hem neerkeken. Aangemoedigd door zijn erfgoed, sprong hij op en leidde de aanval met de schreeuw: 'Het is tijd dat er nóg een Patton sterft!' Wij worden omringd door een wolk van radicale getuigen (Hebreeën 12). ...Wat houd je nog tegen? AANVALLEN!

Vertaling Esther Dam

Oorspronkelijke titel: Feel the zeal

Bron: Newfrontiers magazine . volume 3 . issue 11 . april > june 2009